

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo: Karl Marksa (preje Turjaški) trg št. 2, prilličje. — Naročnina za mesec 6, četrletno 18 Din. — Dopisi se ne vračajo.

Štev. 28.

LJUBLJANA, četrtek, 25. oktobra 1923.

Leto I.

Nov državni proračun - povečano odiranje ljudstva.

Finančni minister je predložil finančnemu odboru predlog državnega proračuna za l. 1923-24. Ta proračun ali s tujo besedo budžet, (izg. bidžel), je za to leto večji kot za prejšnje leto. To se pravi, da letos zahteva država še več denarja od ljudstva in sicer za okrog 3 milijarde dinarjev. Celokupni proračun znaša 10 milijard 344 milijonov dinarjev.

Radikalna vlada bo s tem proračunom še poostрила politiko izkoriščanja in tlačenja delovnega ljudstva, ki jo je prakticirala prejšnja radikalno-demokratska vlada.

Po tem radikalskem proračunu znašajo neposredni davki, med katere spadajo davki na bogataše, 400 milijonov manj kot prejšnje leto. A izdatki so večji za 3 milijarde! Odkod vzeti denar? Radikalna gospoda je hitro našla pol iz zadrege.

Ona je povišala vse posredne davke, ki jih plača delovno ljudstvo in kateri so glavni vzrok druginje. Ona je povišala carino, trošarino, takse, monopole, takse na železnicah itd.

Radikalna gospoda in ostala jugo-

slovanska buržuazija se razume na to, kako naj »izpreša« denar iz delovnega ljudstva.

Takse so povišane za 785 milijonov, monopolni dohodki za 908 milijonov, prometni za 819 milijonov (seveda železnice in njihove družine so gole in lačne), carina in carinske takse za nekaj sto milijonov in tako dalje po istem receptu.

Ko so tako lepo in enoslovno na račun delovnega ljudstva povišali dohodeke, so gospodje radikali v zvezi z militaristi povišali tudi izdatke po istem protinacionalnem receptu.

Vojno ministrstvo dobiva 547 milijonov več kot prejšnje leto, policijsko ministrstvo dobi za špijone in žandarje 112 milijonov dinarjev več, ministrstvo za vere dobi za pope z brado in brez brade 23 milijonov dinarjev več, a za narodno prosveto je samo 1 milijon 600.000 dinarjev več, ministrstvo za socialno politiko pa dobi 15 milijonov dinarjev manj!

Tako dobi radikalna vlada za visoke oficirje, kanone, špijone in birokrate, a za potrebe naroda ne ostane skoro nič.

Italijanski imperializem in Balkan.

V času, ko je vedno bolj pereče vprašanje Reke, Jugoslovancev v Primorju itd., v času, ko zahteva italijanski imperializem vedno več, je za italijansko kot jugoslovansko delovno ljudstvo potrebno, da se temeljito peča s tem vprašanjem in zavzame napram njemu svoje stališče, ki mora odgovarjati njegovim interesom.

Pohlep italijanske buržuazije, razširiti svoje gospodstvo na Jugoslavijo in ostali Balkan, ima globoke gospodarske vzroke. Italijanski kapitalizem — gospodarsko in politično mnogo slabši kot njegovi sosedje: Francija, Anglija itd. — ne more konkurirati s temi deželami na mednarodnem trgu. Pomankanje premoga in surovin in v velikem delu na nizkem nivoju stoječa oblika proizvodnje draži italijansko blago, ki je vrhu tega po kvaliteti slabše kot pa francosko blago. Iz tega vzroka mora iskati italijanska buržuazija drugih pokrajin, v katerih bi mogla razprodati svoje blago. Te pokrajine vidi Italija na Balkanu. Balkanski polotok se zdi italijanski buržuaziji kot nova Amerika za njo. Cilj italijanske buržuazije je zato že od nekdaj — osvojitev Balkana. Vsa njena stremjenja gredo v tej smeri.

Italijanska buržuazija se poslužuje za dosego tega svojega cilja gospodarskih in političnih sredstev: ona se vmešava v notranje razmere balkanskih držav. Danes ni nobena skrivnost več, da fašistovskega junijskega puča v Bolgariji ni spremljala italijanska buržuazija samo z zadovoljstvom, ampak da ga je tudi naravnost podpirala. Režim Stambulijskega ni ugajal fašistovski Italiji. Dejstvo, da je imela v Bolgariji oblast kmetska stranka, je pomenjalo, da se je približala svoji izpopolnitvi geslo: »Balkan balkanskim narodom«. Celokupna politika imperialistične ita-

janske buržuazije pa gre za to, da zaseje in poglubi razdor med poedinimi balkanskimi državami. Iz tega vzroka podpira Italija albanske bande, ki vpadajo od časa do časa v Jugoslavijo. Italija hoče razviti konflikt med Jugoslavijo in Albanijo ter med Albanijo in Orčijo.

Italijanska buržuazija prodira istočasno s svojim kapitalom v balkanske dežele. To se ji je v mnogem posrečilo že tudi v Jugoslaviji. Polovica bosanske gozdne in lesne industrije je že v rokah italijanskega kapitala.

Razen tega si hoče zboljšati Italija tudi svoj strateški položaj, za kar mora obvladati Sredozemsko morje. Če pa hoče obvladati to, mora zasedeti jugoslovansko obal. V dosego tega je pa za enkrat najvažnejše, da dobi Reko popolnoma v svoje roke.

Vsakemu mora biti jasno, da vprašanje Reke, Julijske Krajine itd., razmerje med Italijo in balkanskimi državami sploh ne morejo pravilno rešiti italijanska in jugoslovanska, odnosno balkanska buržuazija. Kajli močnejša buržuazija ne bo nikdar dopustila, da bi se narod sam izrekel o svoji usodi in pripadnosti v škodo imperialističnim težnjam močnejše buržuazije — ki je v tem slučaju italijanska. Nasprotja med Jugoslavijo in Italijo so tako velika, da se ne morejo končno veljavno rešiti v okviru današnjega družabnega sistema.

Italijansko in jugoslovansko delovno ljudstvo bo pospešilo rešitev spora najuspešneje na ta način, da se bori proti svojim buržuazijam, za uposlavo delavsko-kmetskih vlad, pri katerih ne bo pri nacionalnem vprašanju odločujoči faktor — profit in imperijalizem, ampak prijateljsko sodelovanje na podlagi enakopravnosti vseh narodov in narodov.

Vzrok nacionalnega boja v Jugoslaviji. Avtonomija ali federalizem?

Debata o nacionalnem vprašanju v Jugoslaviji je še vedno živahna v vseh listih NDSJ. V zadnjih dveh številkah hrvatskega glasila naše stranke »Borba«, je iznesel sodrug Mbl. svoje mišljenje o nacionalnem vprašanju. Njegova izvajanja pritašamo tu v skrajšani obliki, ker so mnogo pripomogla k nadaljnjemu razčiščenju tega velevažnega vprašanja. V teh svojih člankih polemizira sodrug s s. Simo Markovićem in pobija nekatera njegova izvajanja v njegovi knjigi »Nacionalno pitanje« in istotako odkriva nedoslednosti v predlogu s. Cvijića za drž. strankino konferenco.

Po naziranju s. Mbl. je vzrok nacionalnemu boju v Jugoslaviji v obstojanju raznih narodov, v obstojanju slovenske, hrvatske in srbske buržuazije. Katera izmed teh buržuazij je naprednejša ali razvitejša, ne igra pri tem vprašanju glavne vloge, kajli srbska buržuazija se lahko opomore brez današnje centralistične hegemonije.

Pri vprašanju, ali naj se organizira Jugoslavija na centralistični ali federalistični podlagi, moramo biti mi vsakakor za federalizem. Mi nismo za razpad Jugoslavije, ker vemo, da zgodovinski razvoj ne gre v tej smeri, ali mi ne smemo biti za avtonomijo, ker avtonomija ne pomenja odstranitve srbske hegemonije, ampak samo njeno ublaženje. Napačno je stališče, da je mogoče v Jugoslaviji samo dvoje: hegemonija (nadvlada) Srbov ali Nesrbov. Če bi bila stvar taka, potem bi se morali mi kot revolucionarji in internacionalisti izjaviti za razpad Jugoslavije, ker mi ne moremo biti nikdar za nadvlado kateregakoli naroda nad drugim. V Jugoslaviji obstoja še tretja možnost: politična in gospodarska enakopravnost vseh na podlagi federalistične ureditve države.

Enakopravnost vseh narodov v Jugoslaviji pa je mogoče izvajati edino z revolucionarnim bojem.

To vesta tudi hrvaška in slovenska buržuazija in ker se bojita revolucije, sta pripravljena obe buržuaziji pristati

na avtonomijo, t. j. se zadovoljila z ublaženjem srbske hegemonije.

Radić, Korošec, Spaho, Protić, bodo pristali na monarhistične avtonomije. Mi pa moramo pokazati masam, da ne gre najprej se okovati z verigami monarhistične avtonomije in šele potem se boriti za enakopravnost, ampak mi moramo voditi maso naprej v boju za dosedaj republikanske federalivne zveze. In maso bodo razumele, da je hrvatska in slovenska buržuazija pristala na tako avtonomijo, ker se je bala revolucionarnega boja, ker se je bala, da ne bi kmelje in delavci zrušili v boju za gospodarsko in politično enakopravnost vseh narodov tudi oblast kapitala sploh.

Srbskim sodrugom očita Mbl., da se srbsko proletarsko gibanje že izpred vojne odlikuje po svojem frazerskem radikalizmu, a s fakičnim oportunizmom, zlasti v nacionalnem vprašanju. Mi, kot revolucionarna delavska stranka, pa moramo biti iskreni in dosledni tudi v nacionalnem vprašanju, dosledni v presojanju nacionalnega vprašanja, dosledni v nacionalnih zahtevah in v boju za nje.

S tem, da zahtevamo federalizem, kot edino možno podlago za enakopravnost vseh narodov, moramo zahtevati tudi nacionalno vojsko, t. j. da je srbska vojska na srbskem zemlju itd. Isto velja tudi za uradništvo.

Radićevi stranki moramo v odprtem pismu predložiti pogajanja za stvarjenje enolne fronte kmelov in delavcev za boj za ustvaritev republikanske federacije in delavsko-kmetskih vlad.

O narodnih manjšinah pravi Mbl.: »Mi zahtevamo tudi za Makedonijo avtonomijo. Dobro. Ali moramo jasno — tudi v resoluciji — naglasiti, da Makedonije ne smatramo za srbsko in da smo za samostojno Makedonijo, a v avtonomiji vidimo prvi korak k samostojnosti. Tu se moramo ločiti od srbskih republikancev, ki vidijo v avtonomiji prvi korak k stopnjevitemu srbi-ziranju Makedonije. Podobno velja tudi za severni del Vojvodine.«

Koliko si že dal za bolgarske sodruge?

Kaj je delavsko-kmetska vlada?

Često smo že omenili v našem listu o delavsko-kmetski vladi, poročali, da so delavci in kmelje in da se je ona upostavila na Saškem in Turinškem. Vendar še nismo nikdar pisali dovolj obširno, kaj je ona prav za prav, kdaj in kako se upostavi delavsko-kmetska vlada. Ker je to vprašanje na današnji stopnji internacionalnega del. gibanja aktualno, bomo to pojasnili v tem članku, ki naj tudi zamaši usta duhoviti »Volkstimme« in njeni »Klubbarpolitiki«.

Kot aktualno politično geslo ima delavsko-kmetska vlada najvišji pomen v vseh onih deželah, kjer je položaj meščanske družbe že zelo omajan in negotov (Nemčija, Poljska, Češka, nedavno Bolgarija). V teh deželah torej, kjer stoji proletarijat pred dilemo: ali zmaga

del. ali meščanskega razreda, je geslo delavsko-kmetske vlade neizogiben zaključek cele taktike enolne fronte proletarijata.

Stranke hamburške internacionale (to so tudi naši socijalisti) skušajo rešiti »polažaj« v teh deželah na ta način, da stopajo z meščanskimi strankami v eno vlado (dokaz za to: Bolgarija, Poljska, Češka in Nemčija — poslednja sedaj samo deloma). Nasproti tej odkriti ali prikriti koaliciji socialne demokracije z buržuazijo postavlja revolucionarna del. stranka zahtevo: enolna bojna fronta delavcev in kmelov, uposlavitve delavsko-kmetske vlade, ki naj omogoči končno veljavno zmago proletarskega razreda nad buržuazijo.

Najosnovnejše naloge delavsko-

kmetske vlade obstojajo torej v tem, da oboroži proletarijat, razoroži fašistovske in druge meščanske organizacije, da uvede kontrolo produkcije po proletarijatu, da naloži davke na ramena bogalinov in zlomi odporno silo buržuazije. Naloga delavsko-kmetske vlade obstoja torej v tem, da ves revolucionarni razvoj pospeši, poveča in pripravi končnoveljavno zmago proletarijata nad buržuazijo.

Delavsko-kmetska vlada more torej nastati le iz revolucionarnega boja delovnih množic in ona se ne ozira na parlamentarno podlago, ampak na moč delovnih mas in njihovih političnih, bojnih in strokovnih organizacij, ki so pripravljene ne le kljubovati buržuaziji, ampak jo tudi potolčiti. Samo po sebi je umevno, da mora voditi upostavljen revolucionarne delavsko-kmetske vlade do najneizprosnejšega boja z buržuazijo, navadno do državljanske vojne. Še več! Sam poskus, stvoriti delavsko-kmetsko vlado, zadene na najhujši odpor od strani buržuazije, za kar je najbolj svež vzgled Bolgarija, v kateri so se ravno borili delavci in kmelje za strmoglavljenje meščansko-socijalistične vlade.

Kako neprijetna je buržuaziji delavsko-kmetska vlada, nam dokazuje potek dogodkov v Nemčiji, kjer se je že posrečilo srednjenemškemu proletarijatu upostaviti revolucionarno delavsko vlado (sestojalo iz komunistov in levih socijalistov). — Centralna nemška vlada v Berlinu je sklenila, da spravi pod vsako ceno z zemeljskega površja to delavsko vlado in se pri tem naslanja zlasti na fašiste. Srednjenemški proletarijat se pa vzpričo tega s polno silo zbira, organizira, oborožuje, kliče v boj proletarijat cele Nemčije in išče slikov s sovjetsko Rusijo. Delavska vlada v srednji Nemčiji je v par dneh svojega obstoja v velikanski meri revolucionarizirala nemški proletarijat, ki vedno jasneje spoznava, da pomenja koalici-

cija soc. demokracije z meščanstvom rešitev buržuazije in poraz proletarijata in da je nasprotno enolna fronta prol. delavske vlada predhodnica njegove končnoveljavne zmage. Socijalisti na Saškem in Turinškem so stopili proti volji svojega osrednjega vodstva skupaj s komunisti v delavsko vlado in to ima za posledico zrevolucioniranje ogromne večine soc. proletariata, ki mora ili sedaj naprej, kajli centralna nemška vlada, kot že omenjeno, hoče uničiti delavsko vlado v srednji Nemčiji, to se pravi ukloniti proletarijat ne samo srednje, ampak cele Nemčije. In ta namera nemške buržuazije sili celokupni nemški proletarijat, da stopi proti volji desnih socijal. voditeljev v generalni štrajk, ki edini more zagotoviti ohrano dosedanjih pridobitev nemškega proletarijata in izvojevanje novih postojank.

Razmerje revolucionarne delavsko-kmetske vlade do n. pr. sovjetske vlade stoji v istem razmeju kot predsoba do sobe; skozi predsobo se pride v sobo.

Da je udeležba v revolucionarni delavsko-kmetski vladi ministerijalizem, more govoriti le ena »Volkstimme« v svojem ideotivnu ali ljubezni do demagogstva in zavijanja, kajli revolucionarna delavska vlada ni nobena socijalistična vlada, kakršna je bila v Nemčiji takoj po vojni, ki je rešila nemško buržuazijo in udušila upor revolucionarnega proletarijata, ampak rev. delavsko-kmetska vlada je eno močnejših orodij v rokah del. razreda v svrhu končno veljavne zmage nad meščanskim razredom.

Ni pa delavsko-kmetska vlada vedno nujna za zmago proletarijata, ampak ona je možna, le v gotovi situaciji potrebna prehodna stopnja.

V svrhu zbiranja in mobiliziranja sil delavcev in kmelov je pa delavsko-kmetska vlada vedno koristna in važna politična agitacijska parola.

od nas in do tega sklepa nas privede proučevanje rudarskega štrajka. In v slabosti delavske politične stranke vidimo (v okviru ofenzive kapitala) glavni vzrok neuspeha rudarske stavke.

Vprašanje okrepljene stranke je vprašanje taktike. Dobra in prava taktika, oziroma boljše, kako je treba znati v praksi, v konkretnih momentih uporabljati našo, teoretično ustaljeno taktiko — ta problem — ki ni problem — je tako zelo zvezan z okrepljenosti stranke in baš pri nas v Sloveniji pereč, kot smo že zgoraj mimogrede omenili. Boljša taktika v praksi revolucionarnih delavskih organizacij sploh — in enega vzroka neupehom bo manj.

Nadaljna napaka, ki se jo molče povzdiguje do dogme, je dejstvo, da stopajo v mezno gibanje in v stavko samo rudarji po revirih Trboveljske družbe, a oni v državnih premogokopih ostajajo izven boja in tako škodujejo svojim sodrugom in sami sebi. Če že ne generalni štrajk vsega delavstva, pa vsaj generalni štrajk vseh

rudarjev Slovenije — to bodi naše geslo, to bodi korak naprej na poti do oblasti.

X. Poudarimo še enkrat: poleg kreplive strokovnih organizacij in še bolj taktike je predvsem naša prva in glavna naloga v sedanjem trenutku, da ustvarimo močno revolucionarno-politično stranko z jasno in dobro taktiko.

Dolžnost te stranke je, da ne zasleduje samo gibanja in se zadovoljuje s konstatacijami, nego da aktivno poseže v vsak boj in ga vodi in poostri do razrednega boja. Zasidrali se v masah, osvojiti jih, izvežbati v vsakdanjih borbah, povesti jih v mogočne akcije do generalnih štrajkov, preboleti poraze in hiteti k vedno novim zmagam, zavzeti pozicijo za pozicijo, stopnjevati neprestano boj do pravega razrednega boja, do prave razredne vojne, privesti boj do spopada razreda z razredom v vsej sili in veličini, do odločilne borbe na življenje in smrt — to je pot stranke proletarske levice. (Konec.)

Predlogi za državno strankino konferenco.

Stranka in strokovne organizacije.

Na dnevnem redu bližajoče se konference NDSJ je stavljeno tudi strokovno vprašanje v zvezi z vprašanjem enotne fronte. V drugih besedah povedano: NDSJ želi pojasniti svoje stališče k vprašanju organizacijske enotnosti strokovnih organizacij.

Položaj, v katerem se nahajajo danes strok. organizacije, zahteva, da so strankarsko neodvisne. Ta popolna neodvisnost je vzrok, da NDSJ ni mogla imeti ožjih stikov s strokovnimi organizacijami. Moglo bi se celo reči, da NDSJ ni imela nikakih stikov s strokovnimi organizacijami in da strokovno gibanje v delovanju NDSJ zavzema preveč neznačno mesto.

To tako ne sme ostati. Brez dvoma je to, da morajo strokovne organizacije ostati še nadalje samostojne in neodvisne, ker bi enotnost strokovnih organizacij in stranke — kakor je to bilo nekdanj — danes samo škodovala interesom strokovnega pokreta. Ne govorim o tem, da bi se strokovne organizacije in stranke zopet vezale tako kot nekdanj. Še manj pa smemo dopustiti, da bi se preirgale vse in vsake vezi med strokovnimi organizacijami in med proletarsko stranko. Vsaka proletarska stranka mora siliti na to, da vpliva na strokovne organizacije, da vpliva na njih zdravi razvoj in da pazi na to, da strokovne organizacije vodijo revolucionarno razredno borbo in da ne zapuste te poti. Tako mora tudi v našem slučaju NDSJ obračati več pozornosti kot doslej strokovnemu pokretu, brez da bi težila k organizacijski enotnosti s strokovnimi organizacijami. NDSJ mora z vsemi silami delati na ozdravljenju strokovnega pokreta v naši državi.

Program naše stranke konsalira, da se delavski razred nahaja danes v obrambni poziciji proti brutalni socialni in politični reakciji kapitalističnega razreda. To obrambno pozicijo delavskega razreda moramo imeti vedno pred očmi, kadar govorimo o strokovnih organizacijah. NDSJ se mora tega vedno zavedati in posveliti mora vse svoje sile ne samo jačanju političnih organizacij proletarijata, ampak tudi krepljvi strokovnega pokreta. NDSJ mora razumeti, da brez močnih strokovnih organizacij ne more biti močna niti politična stranka. Če strokovne organizacije niso jake, če izven njih stoji velik del proletarijata, se pojavlja

opasnost, da v delavskih strankah dobijo premoč malomeščanski elementi in njihova škodljiva ideologija.

Strokovne organizacije morajo torej tudi v bodoče ostati organizacijsko neodvisne od proletarskih strank. NDSJ pa mora s polnim razumevanjem velikega pomena strokovnih organizacij posvetiti se obnovi in jačanju razrednega strokovnega pokreta.

Položaj, v katerem se nahaja proletarijat Jugoslavije, zahteva, da se naš strokovni pokret pod vsakim pogojem zasnuje na enotni fronti, t. j. naša naloga mora biti vzpostavljanje enotnega strokovnega pokreta in dosega organizacijske enotnosti. Če akcijski program ustanovne konference naše stranke nam nalaga to dolžnost, ko konstalira, da uspešna borba proti ofenzivi kapitala, proti vojni nevarnosti in za vse aktualne zahteve delavskega razreda zavisi od vpostavitve enotne proletarske fronte in od enotnosti strokovnih organizacij na podlagi principov demokracije, svobode, političnega prepričanja in discipline ter solidarnosti v borbi proti buržuaziji.

Naše stališče o enotni fronti strokovnih in enotnosti strokovnih organizacij mora bazirati na tem osnovnem pravcu, ki je doslej jasno izražen v našem akcijskem programu. Boj za enotno fronto in za organizacijsko enotnost strokovnih organizacij so vodile doslej naše neodvisne strokovne organizacije, ki pripadajo Centralnemu Radničnemu in Indikalnemu odboru. Njihovo akcijo so dolgo časa odločno odbijali voditelji amsterdamskih organizacij. Sele v zadnjem času so jeli tudi oni nekaj popuščati pod pritiskom naših akcij in pod pritiskom svojih lastnih mas.

V vprašanju enotne proletarske fronte in v vprašanju organizacijske enotnosti strokovnih organizacij, ki so v C. R. S. O. J. in v G. R. S. J., je v zadnjem času nastopila značilna sprememba. Trdoglavo in uporno odklanjanje vsake skupne akcije, uporno izogibanje pred vsakimi sliki in neprestano postavljanje novih zaprek in ovir za doseg organizacijske enotnosti od strani voditeljev G. R. S. je prenehalo. Od štrajka pomorec do sedaj smo imeli že nekoliko skupnih akcij. Od plenuma G. R. S. se je vprašanje organizacijske enotnosti strokovnih organizacij pomaknilo naprej. Na vprašanja, katera je postavil C. R. S. O. J., je

Pondeljski:

Misli o rudarskem štrajku.

(Nadaljevanje.)

IX.

V čem pa se vidi ta slabost delavskega razreda najbolje? V čem najde svoj koncentriran izraz? Kje je sploh merilo za silo proletarskega razreda?

Napredovanje razreda se izraža v napredovanju njegove stranke in obratno propadanje razreda v propadanju stranke. Stranka je del razreda, toda njegov najbolj razreden, najbolj izurjen in strnjen del. Stranka je glava razreda. In čim bolj močnejši in zahrbljen je nasprotnik, tem trši in hujši je boj z njim, tem bolj je potrebno vodstvo boja, tem bolj je potrebna stranka, ki najbolj verno izraža in brani razredne

interese. V stranki se torej izraža sila delavskega razreda.

Če se ozremo na delavsko gibanje, zapazimo ne dovolj močno desnično-delavsko stranko. Obznana je delavstvu ugrabila njegovo politično stranko in od tistega časa pa do letošnje ustanovitve Neodvisne Delavske Stranke Jugoslavije je bil jugoslovanski proletarijat brez politične stranke, ki bi zastopala njegove resnične razredne interese. N. D. S. J. je pa še slaba in v tem se v glavnem izraža slabost delavskega razreda sploh.

Okrepiti in razširiti politično stranko, zasidrali jo v masah — to zahteva trenutek

Zbirajte za tiskovni sklad „Glasa svobode“!

LISTEK.

Zgodovina boljševizma.

(Nadaljevanje.)

L. 1903. je bil sklican, v inozemstvu (v začetku v Bruslju, potem v Londonu) drugi kongres ruske socialdemokratske stranke, ki se ga je udeležilo 43 delegatov z glasovalno in 11 delegatov le s posvetovalno pravico. To je bil odločilni korak v organizaciji komunistične stranke v Rusiji. Socialna demokracija je tvorila krono dolgotrajnega revolucionarnega dela in mnogoletnih bojev v masah od druge polovice sedemdesetih let naprej, obenem pa ni bila drugo, nego zarodek bodoče komunistične stranke — prvo obdobje v njenem razvoju. Drugi kongres pomeni konec prvega obdobja ruske komunistične stranke, z njim začenja drugo obdobje, obdobje boljševizma. Nek delegat na kongresu je izjavil, da je »Iskra« ustvarila stranko; k temu se mora še dodati, da se je na istem kongresu skupina okoli »Iskre« razcepila v dva dela, oziroma, kakor se je pozneje pokazalo, v dve stranki: na eni strani je ostala malomeščansko-oportunistična (manjševiška), na drugi strani pa revolucionarno-proletarska (boljševiška) stranka. Razlika med manjševiki in boljševiki je obstojala predvsem v organizacijskih vprašanjih. Ta nasprotnost je bila v jedru le nadaljevanje že podobnih nasprotij med »ekonomisti« in med skupino okoli »Iskre«; do popolnega izraza so prišla vsa ta nasprotja že za časa kongresa, še bolj pa v času po kongresu. Že pri razpravi prvega člena strankinega statuta so trčila skupaj nasprotna mnenja o organizaciji stranke: predlog Marlova, naj se zmanjša oblast strankinih centralnih odborov, bi pomenil za stranko, da bi ta, če bi

bil predlog sprejet, zgubila možnost hitre akcije in strogo disciplino ter bi bila na ta način odprta vrata malomeščanskim vplivom. Nasprotno je predlog Ljeninga zagovarjal ne le v besedah, temveč tudi pri akcijah dobro organizirano, pripravljeno, disciplinirano, revolucionarno — proletarsko stranko, ki bi vršila kontrolo nad delom vseh svojih članov in ki bi ji načeloval centralni odbor, ki bi imel v svojih rokah popolno vodstvo. Predlog Ljeninga je bil sprejet in zato se je imenovala njegova skupina boljševiska (to je večinska), dočim se je imenovala skupina Marlova manjševiška (t. j. manjšinska). Za časa kongresa ta organizacijska vprašanja niso izgledala tako važna; ampak danes je jasno, da so boljševiki na kongresu in pozneje hoteli izvesti tako organizacijo stranke, ki bi osigurala stranki proletarsko-revolucionarni značaj in da je le na tak način organizirana stranka mogla izdati parolo oborožene sile in izvojevati zmago nad carizmom in nad kapitalizmom. Do nasprotij med obema skupinama je prišlo tudi v vprašanju odnosajev do liberalcev. Dočim so hoteli manjševiki sporazum z liberalci za vsako ceno, boljševiki sicer niso vodili boja proti sporazumu, opozarjali pa so na kontrarevolucionarni značaj buržuaznega liberalizma; ta boljševiška resolucija je tvorila glavno linijo bodoče njihove taktike: boj proti carizmu in boj proti buržuaznemu liberalizmu.

V sledečih petnajstih letih (1903—1917) sta boljševizem in manjševizem dve stranki, ki sta se v samem delavskem pokretu borili za vodstvo delavskih množic. Stranka manjševikov, ki sta jo vodila Marlov in Dan, je doživela te spremembe: iz manjševikov (1903—1907) se je spremenila v takozvane »likvidatorje« (1908—1914) s tem, da je sploh opustila idejo hegemonije proletariata ter je v času svetovne vojne skupno s celo Drugo internacionalno poslala socialpatriotske (1914—1917), dočim so boljševiki v tem času

vodili oster boj proti menjševizmu v vseh njegovih oblikah in so konsekvntno zastopali idejo proletarske diktature. V tem boju, ki se je razvnel po drugem kongresu med boljševiki in menjševiki, so izgubili boljševiki glavno glasilno »Iskra«, ki je prešla v roke menjševikov (od 53. številke naprej). Isto se je zgodilo s centralnim odborom (od julija 1904) in s strankinim odborom. V začetku l. 1905. so osnovali boljševiki svoje lastno glasilno »Vperjod« (»Naprej«) in ena izmed parol »Vperjoda« je bila tudi zahteva, naj se skliče tretji kongres stranke. Druga polovica l. 1904. in začetek 1905. so izpolnjeni od bojev za sklicanje tretjega kongresa, sklicanju katerega so se protivili manjševiki. Kongres se je vendar sesel v Londonu l. 1905., udeležili se ga pa niso manjševiki, ki so sklicali svojo posebno konferenco v Zenevo. Boljševiški kongres in menševiška konferenca sta izdelala svoja posebna mišljenja v vseh važnih vprašanjih ter so vodili od tedaj po teh različnih načelih različno tudi organizacijo revolucionarnega boja množic, ki je v tem času zavzemal vse večji obseg. Če označujemo leta 1900—1903 za predrevolucijsko dobo, je sledila potem revolucija in dne 27. januarja 1905 so se množice že podale na ulice v velikem številu in začele revolucionarni boj. Zaradi tega so morale proletarske stranke zavzeti strogo označena stališča v vseh taktičnih vprašanjih, in tedaj so se pokazala ponovno velika nasprotja med boljševiki in menjševiki. Boljševiška resolucija je zahtevala boj za revolucionarno diktaturo in je dala parolo revolucionarne, demokratske diktature proletariata in kmetov. Resolucija manjševikov je bila omahljiva. Praktične potrebe v tej situaciji so zahlevale združenje kljub vsem nasprotjem in je tudi res prišlo do kongresa, na katerem naj bi se to združenje izvedlo, v Stokholmu l. 1906. in je bilo zastopanih 111 delegatov z glasovalno in 22 s posvetovalno pravico.

Večino so imeli manjševiki. Čeprav je bilo združenje formalno izvedeno, se zrcalilo v resolucijah vendar obsoječa nasprotstva med obema skupinama, in po kongresu so delali boljševiki in menjševiki kakor dve posebno organizirani frakciji, ki le formalno spadala v eno stranko. Delovanje Prve Dume (ruski parlament) in vprašanje volilne borbe za Drugo Dumo so pokazala še jasnejše razlike med obema frakcijama. Sicer je sledeči kongres, ki je bil v aprilu in maju v Londonu, pokazal silen porast stranke (150.000 članov) in so dobili večino na kongresu boljševiki. Boj med boljševiki in menjševiki v bodočnosti ni prestal, ampak je zavzemal vedno ostrjeje oblike. V letih reakcije, ki je sledila, so se končno ločili, da se nikoli več ne združijo. Caristična vlada je uspešna, da zaduši prvo rusko meščansko demokratsko revolucijo in celo leto 1907 nosi pečat popuščanja revolucionarnega pokreta. Dne 3. junija tega leta je razgnala vlada Drugo Dumo, zaprla voditelje socialdemokratske stranke in jih obsodila na prisilno delo ter spremenila volilni red v korist veleposelsnikov in višjih slojev buržuazije. Pride doba Stolipina in medtem ko ostanejo boljševiki pri svojih načelih, manjševiki izjavljajo, da je revolucija končana in da je treba opustiti revolucionarno ilegalnost, da se mora izvršiti javna organizacija in da je treba črtati vse revolucionarne točke programa. Akcijski program manjševikov je dejansko pomenil taktično parolo »uničenje razredne samostojnosti proletariata« — zato so dobili ime »likvidatorje«. V decembru 1908 se je seselala vseruska strankina konferenca, ki ima velik pomen, ker je določila osnovna taktična načela stranke, obsodila je »likvidatorje« in rešila najvažnejša organizacijska vprašanja.

(Dalje prih.)

plenem G. R. S. odgovoril, da stoji na stališču, da se mora delovati za doseg organizacijske enotnosti strokovnih organizacij na načelu neodvisnosti od strank, t. j. da vprašanje organizacijskega ujedinitja strokovnih organizacij ne sme biti odvisno od političnega ujedinitja v delavskem pokretu. S tem sklepom plenuma G. R. S. je ovira, ki je nekoliko mesecev prej ob priliki pogajanj za prvomajsko proslavo, bila vzrok, da se prvomajska proslava ni enotno in skupno izvršila in da so bila onemogočena vsaka pogajanja za ujedinitje strokovnih organizacij.

Prva skupna akcija, skupen shod za pomoč slavljujočim mornarjem, se je izvedla deloma proti volji G. R. S. G. R. S. je odbil ponudbo C. R. S. O. J., da bi sodelovale na tem shodu tudi neodvisne organizacije. Prišli pa je moral na to, ko je C. R. S. O. J. vključil temu odbijanju potom letakov pozval svoje člane, da se udeležijo shoda, ki ga sklicuje G. R. S.

Vključ incidenta na tem prvem skupnem shodu, katerega je izzval socialpatriot Divac, ki je sovražno razpoložen napram skupnim akcijam in enotnosti strokovnih organizacij, je ta shod bil važen uspeh ideje enotne fronte, kateremu so potem sledile še druge skupne akcije, predlagane in sprejete z obeh strani. Pri teh skupnih akcijah se je pokazalo dobro razpoloženje delavskih mas za idejo enotne fronte in za enotnost strokovnega pokreta.

Pričakovati je torej, da bodo med obema centralnima inštancama nastopili brezdvomno boljši odnosi in zblizanje, ki opravičuje pričakovanje, da pride do uspešne rešitve vprašanja organizacijske enotnosti strokovnih organizacij.

Medtem, ko se poboljšujejo odnosi med obema centralnima inštancama strokovnih organizacij in ko se spreminja razpoloženje izvrševalnega odbora G. R. S. v prilog ujedinitja, se v vrstah socialistične stranke pojavlja mržnja proti enotnosti strokovnih organizacij. Kongres socialistične stranke je sprejel celo resolucijo, ki zahteva od svojih članov, da delajo na to, da se strokovne organizacije naslonijo na socialistično stranko in da nadaljujejo svoje dosežanje zveze. V resoluciji o svojem razmerju do komunistov, katere resolucija naj bi bila odgovor na odprto pismo naše stranke za vpostavitve enotne fronte proti reakciji in fašizmu, se napoveduje nova križarska vojska proti naši stranki in proti neodvisnim organizacijam. Ta resolucija je navadna politična kleveta, ker govori o provokiranju štrajkov v politične svrhe. Po kongresu socialistične stranke, se je vršila državna konferenca (kongres) strokovnih organizacij v Sarajevu. Ta kongres pa se je postavil na stališče Jovo Jakšića, ki zahteva, da morajo strokovne organizacije biti ne samo strankarsko neodvisne, ampak tudi politično nevtralne. Proti temu se je izjavil sicer Luka Pavičević in jasno se vidi, da v vrstah G. R. S. ni enodušnosti in enotnega pojmovanja o smernicah strokovnega pokreta. Pripomniti moramo, da so bosanski socialisti, ki sedaj zahtevajo ne samo strankarsko neodvisnost, ampak tudi politično nevtralnost strokovnih organizacij, bili vsikdar nesporni nasprotniki vsake skupne akcije in vsakega poizkusa ujedinitja strokovnega pokreta. Tudi hrvaški amsterdamski so isto tako hudi nasprotniki ujedinitja strokovnih organizacij. To so zapreke za uspešno akcijo za doseg organizacijske enotnosti strokovnega pokreta. Vendar se mi teh zaprek ne smemo ustrašiti, ampak težiti moramo, da z energičnim delom te zapreke odstranimo.

V poslednjih skupnih akcijah in v tej novi situaciji moremo ugotoviti, da izvrševalni odbor C. R. S. O. J. ni pokazal dovolj elastičnosti in sposobnosti da včasih izpusti inicijativo iz rok in ne zna izkoristiti situacije. Sklep plenuma G. R. S. bi se moral mnogo bolj izkoristiti za energično

delo za vpostavitve organizacijske enotnosti strokovnega pokreta. Enako so se zamenjale zveze s Savezom grafičnih delavcev in se stališče tega saveza ni izkoristilo za delo na ujedinitju.

Z ozirom na tako situacijo bi se N. D. S. J. morala aktivno zavzeti za rešitev vprašanja strokovne enotnosti in v tem pravcu izkoristiti svoj vpliv.

Delo za doseg organizacijske enotnosti strokovnih organizacij se mora nadaljevati z večjo energijo, planomerno in sistematično. Tudi skupne akcije je treba nadaljevati in jih razširiti čez ožek okvir skupnih shodov. V skupnih akcijah se ne sme oslati samo pri izključno gospodarskih zahtevah, temveč postavljati se mora tudi razredne cilje: boj za pravico koalicije, za svobodo tiska in shodov, proti fašizmu, proti reakcionarnim zakonom itd.

Z večjo energijo moramo preiti na praktično reševanje vprašanja organizacijske enotnosti strokovnih organizacij. Ogibati se moramo vsega, kar bi moglo škodovati nepomirljivemu razrednemu boju in našemu vplivu v ujedinitju strokovnih organizacijah in pripravljati vse potrebno, da do ujedinitja pride. Pogajanja med obema centralnima inštancama se ne smejo voditi mlačno, ker so za neodvisne strokovne organizacije že jasna vsa vprašanja. V dosežanih skupnih akcijah se je pokazalo, da je neopravičena bojazen, da bi se mase, ki sloje danes pod našim vplivom, odvrnile od nas, če bi prišlo do ujedinitja, nasprotno pokazalo se je dobro razpoloženje za ujedinitje strokovnih organizacij po celi državi. Na vsak način moramo še nadalje in še bolj stalno delati med masami za enotnost strokovnih organizacij.

Enotnost strokovnih organizacij moramo zahtevati na sledeči podlagi:

1. Popolna suverenost kongresa ujedinitja za vse organizacije, ki se ga bodo udeležile brez ozira na to kake so. Pred kongresom naj se vrši popolnoma svobodna diskuzija za vse pravice. Mase morajo biti prožete in prepričane, da je nujno potrebno, da se manjšina pokori večini, ker le tako se da doseči ujedinitje in preprečiti novi razcepi.

2. Diskuzija o pripadnosti tej ali oni strokovni internacionalni naj se preloži na prvi redni kongres ujedinitja strokovnih organizacij. Na tem vprašanju se pogajanja ne smejo razbiti in če ni drugače mogoče naj se pristane tudi na to, da o mednarodni pripadnosti odloča že kongres ujedinitja. V tem slučaju se mora manjšina naravno pokoriti večini.

3. Če bi na dnevni red kongresa ujedinitja bilo postavljeno vprašanje mednarodne pripadnosti, morajo naši sodruzi kritizirati izdajalsko politiko Amsterdama in zahtevati, da se v interesu dosega strokovne enotnosti, to vprašanje odloži.

Toda končnemu sklepu se morajo naši sodruzi pokoriti, če ostanejo s svojim stališčem v manjšini.

4. Neodvisnost strokovnih organizacij od proletarskih strank. Mesto organizacijske enotnosti ali drugih takih zvez s katerokoli stranko, naj se povdarja in iznese parola enotne fronte z vsemi proletarskimi strankami. Strokovno gibanje ne smemo v nobenem slučaju mešati v vprašanje strankarske razcepjenosti. Strokovne organizacije ne interesira vprašanje ujedinitja ali medsebojnih borb med strankami. Pa niti v tem slučaju se ne sme izzvati razkole na kongresu in manjšina se mora pokoriti večini.

5. Temeljne osnove, brez katerih se v nobenem slučaju ne more pristati na ujedinitje, so pa:

- a) absolutna svoboda kritike od strani manjšine;
- b) popolna izvedba vseh sklepov kongresov, konferenc in strokovnih zborov;
- c) proporcionalno zastopstvo v vseh inštancah

Moša S. Pijade.

Nemčiji. Socijalisti so pristali na to pod pritiskom delavskih mas, zlasti pod pritiskom srednjeevropskega proletarijata.

Ta platforma obstoja v glavnem iz sledečih točk:

1. Idušenje fašizma. Obramba 8-urnega dela in drugih pridobitev delavstva.

2. Podpiranje saškega in turinškega proletarijata in njegove vlade proti vsakemu napadu reakcije, državne vojske in fašistovskih band ter za to svrhu ideološka in organizatorična priprava generalnega političnega štrajka in uposlavljanje skupnih obrambnih delavskih čet.

3. Predboj za gospodarske interese delavstva vodijo strokovne organizacije. Stranke se pa zavežejo, da bodo ta boj z vsemi sredstvi podpirale.

4. Po vseh obratih se imajo takoj osnovali skupni akcijski odbori, katerih bazo morajo tvoriti stranke in strokovne organizacije.

IZID VOLITEV V NEMŠKI AVSTRIJI.

V nedeljo so se vršile v Nemški Avstriji volitve v avstrijski parlament in istočasno v koroški in burški deželni zbor ter dunajski občinski svet. Izid volitev je, kot ga je bilo pričakovati. Avstrijski parlament štej od sedaj naprej skupaj 165 poslancev; na posamezne stranke odpade sledeče število poslancev: krščanski socialisti 82, soc. demokrati 67, velenemci in bauerbundovci 16, Slovenci nimajo torej nobenega mandata.

V koroškem deželnem zboru bo v bodoče 15 socialdemokratov, 9 krščanskih socialistov, 5 velenemcev, 2 Slovenci in 1 nemški narodni socialist (fašist).

V burškem deželnem zboru bo 13 krščanskih socialistov, 12 socialdemokratov, 7 bauerbundovcev. Število hrvaških glasov je neznačno.

V dunajskem deželnem zboru, ki se krije z občinskim svetom, bo 79 socialdemokratov, 40 krščanskih socialistov, 1 židovski nacionalist. Velenemci, Čehi in liberalci so izgubili vse mandate.

Reško vprašanje in komunistična stranka Italije.

»Julranje Novosti« so pisale, da se kom. stranka Italije ni niti malo zavzela za pravilno rešitev reškega vprašanja. Naše meščanstvo hoče s tem predočiti italijansko kom. stranko, kot stranko, ki se briga le za interese Italije, ne pa del. razreda brez ozira na narodnost in vero. S to svojo lažjo hoče naše meščanstvo obenem speljati naše delavstvo na pola malomeščanskega nacionalizma, ki slabi in razdvaja sile delavskega razreda.

Za dokaz, da je tako pisanje našega meščanskega časopisja o komunistični stranki Italije debela laž, navajamo tu nekaj citatov iz manifesta, ki ga je izdala komunistična stranka Italije z naslovom: **Za samoodločbo reškega ljudstva, za pravice narodnih manjšin.** Omenjeni manifest nadaljuje: »Naj bodo katerekoli narodnosti, naj govore katerikoli jezik, imajo reški prebivalci pravico biti svobodni, prav tako, kot imajo pravico do nacionalne svobode Italijani, ki prebivajo na vzhodnem jadranskem obrežju, Slovenci in Hrvatje v Jul. Krajini in Nemci ob zgornji Adizi! In kakor ni svobode drugače kot v priznanju enakih pravic, ki se jih zahteva zase, tudi drugim, tako ni mogoče doseči druge podlage za civilizirano življenje, ako se ne prizna, da nacionalne razlike ne morejo in ne smejo biti ovira pri sodelovanju za mednarodno organizacijo gospodarskega življenja posameznih držav.«

Komunistična stranka Italije izjavlja nadalje: »Nasproti vsem narodnim manjšinam, zatiranim, zapostavljenim, razdeljenim, odrezanim od vsake možnosti rednega in urejenega gospodarskega življenja, da obstoji za nje možnost rešitve in novega življenja le v udeležitvi programa 'Združenih držav Evrope', to je v ustanovitvi evropske federacije delavsko-kmetijskih republik.«

Omenjeni manifest konča, da so združeni delavci in kmetje buditelji vsajenja vseh življenjskih sil, branitelji reda in pravice, ki jih skuša fašistovska Italija zamažati uničiti.

Kmetska internacionala.

Dne 11. t. m. se je pričela v Moskvi internacionalna kmetska konferenca, sklicana od kmetskih delegacij, ki so

prihitele iz raznih dežel na poljedelsko razstavo v Moskvi. Na konferenci je nad 100 delegatov iz 20 dežel Evrope in Amerike. Med delegati se nahaja mnogo voditeljev kmetskih strank in zadrug. Manjšina je komunistična, ali vsi so za sodelovanje s komunisti. V predsedstvo konference so bili izvoljeni: Smirov (Rusija), Bischof (Nemčija), Boisselle (Francija), Tehek (Češka), Odinec (Ukrajina), Dombal (Poljska), Predsednik Saveza soc. sovjetskih republik (SSSR) kmet Kalinin je pozdravil prvo mednarodno kmetsko konferenco in zval kmete in delavce na prisrčno skupno zvezo na podlagi izkušnji ruske revolucije in bolgarskega upora.

Zinovjev, predsednik kom. internacionala, je pozdravil namero, ustanoviti kmetsko internacionalo, in je izjavil pripravljenost kom. internacionala za skupno delo s kmetsko internacionalo, da se s tem upostavi nerazrušljiva zveza med delavci in kmeti.

Zinovjev je nadalje sporočil, da se Lenin, katerega zdravje se zelo hitro boljša, zlasti zanima za to kmetsko konferenco, ki jo smatra za enega najvažnejših dogodkov v zadnjem času. Konferenca je poslala Leninu pozdravno pismo.

Masaryk v Parizu.

Eden najbolj zlaganih idejnih voditeljev Evropske demokracije — predsednik Čehoslovaške republike, profesor Masaryk, se je podal na pot v Pariz in Bruselj. Predsedniki držav se običajno le, če je treba posebno slovesno zaključiti to ali ono akcijo. V našem slučaju je veljalo potovanje zaključiti vojaške konvencije med Čehoslovaško in Francosko. Franciji se je posrečilo izrinili Angleško skoro popolnoma iz političnega življenja lega kontinenta in izdelati sistem alianc, ki jih omogoča gospodarsko in politično vodstvo v Evropi. Posebno nasledstvene države tvorijo objekt špekulacij francoskega kapitala. Da smo le vojaške kolonije mogočne Francije smo že davno vedeli — razlika je le v tem, da se ta kolonialni sistem sedaj pred vso javnostjo slavnostno sankcionira z različnimi vojaškimi in gospodarskimi konvencijami. Izmed javno povedanih smotrov nove Češko-Francoske zveze — je posebno povdaren oni, ki govori o skupni obrambi Versailleskega mirovnega ugovora. Famosni Masaryk — borec za nacionalno svobodo vseh narodov — ilačitelj nemškega, madžarskega in slovenskega naroda v svoji lastni državi — je v svojem pariškem govoru dejal: »Skupaj bomo stali — v dobrih in v slabih dneh.« Češki proletarijat nam bo pač rade volje dopustil, da se bo postavil, če bo to hotel v prve vrste aktivne armade proti Rusiji in proti Nemčiji, kadar bo to zahteval interes francoskega kapitala — sam se bo pa raje prebil na ono drugo stran. Je danes kočljiva stvar, sklepali vojaške konvencije brez vednosti in proti volji ogromnih ljudskih mas — kočljivejša kot je bilo to prej, ko še mase niso spregledale vseh teh zakulisnih mahinacij. — Zaenkrat javlja oficijelni vodni list: da je bil obisk predsednika samo navaden družabni obisk — brez posrtranih namenov! Ali se boji Češka vlada viharja ki bi nasljal ako zvedo državljani, kako prodajajo uzurpatorji oblasti njih kožo?

Volitve v Grčiji.

V Grčiji se je sestavila nova vlada, napram delavstvu istotako reakcionarna kot prejšnja. Nova vlada je uklinila splošno obsedno slanje in preventivno cenzuro časopisja ter razpisala volitve v parlament za 2. december.

Preganjanje komunistov na Finskem.

Ko se je zopet sesel finski parlament k jesenskemu zasedanju, je sporočil predsednik parlamenta, da pridejo pred sodišče vsi člani komunistične parlamentarne grupe radi veleizdaje. Državni sodišče je odredilo, da oslonejo avgusta meseca aretirani komunistični poslanci v zaporu in da se takoj zapre še pet komunističnih poslancev, ki so ostali na svobodi.

Sestanek ljubljanskih zaupnikov

N. D. S. J. je vsako sredo ob pol 8. uri zvečer v »Delavskem domu.«

Internacionalni pregled.

V slučaju napada na Saško in Turingijo — generalna slatka v celi Nemčiji.

Osrednja nemška vlada in general Müller se pripravljata na pohod proti Saški in Turingiji, da vržeta revolucionarno delavsko vlado. Vzpričo tega so sklenile delegacije strokovnih organizacij v Berlinu s 1500 proti 50 glasovom sledečo resolucijo:

»Vzpričo ogromnih nevarnosti, ki groze celokupnemu delavstvu, vzpričo brezmejne bede širokih mas, vzpričo poskusov vrediti s silo delavsko vlado na Saškem in v Turingiji, izjavljamo: Če se drzne vlada poslati svojo obo-ročeno moč proti saškemu in turingijskemu delavstvu, je edini možen odgovor s strani strok. organizacij:

Takojšnja proglasitev generalne slatke!

Ob dvanajsti uri kličemo delavstvu v vsej državi, da stvori železno fronto in v ta namen usilvari v vsakem obratu, v vsakem kraju skupne akcijske odbore.

Če je delavstvo enotno, če tvorijo vsi delavci, nastavljenici, uradniki eno fašango, nam je zmaga zagotovljena. Združile se v klicu:

Proč z obsednim stanjem! — Roke proč od osemurnega delavstva! — Roke proč od rdeče srednje Nemčije. — Zvela enotna fronta!

Pripravite se za boj! Pripravite se za

generalni štrajk! Gre za življenje in smrt delavskega razreda!

RENSKA REPUBLIKA.

V Aachenu so 21. oktobra renski separatisti (fašisti) proglasili rensko republiko. Zasedli so vsa javna poslopja, policija se je držala popolnoma pasivno. Sestavila se je vlada, ki je izdala proglas v katerem naznanja ustanovitve poreske republike in prepoveduje vse demonstracije in vsak odpor. Izgleda, da se v drugih meslih Porenja separatisti niso polastili oblasti. Delavstvo je sklenilo, da stopi v generalni štrajk, kajti ta Porenska republika se hoče sporazumeti s Francijo in Belgijo na račun nemškega ljudstva. — Položaj v Nemčiji je vedno bolj zapleten in napet: delavska vlada v srednji Nemčiji, fašistovski teror na Bavarskem, proklamiranje samostojne republike v Aachenu, vedno mrzličnejše priprave proletariata na eni in buržuazije na drugi strani.

Platforma za skupen naslop nemške komunistične in social. stranke.

Komunistična in socialistična stranka Nemčije sta končno na svojih zadnjih medsebojnih pogajanjih v Berlinu našli začasno platformo za skupno nastopanje v tem kritičnem položaju v

